

Sygn. akt II AKo 97/10

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lipca 2010r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Dariusz Kala (spr.)

Sędziowie: SA Dorota Wróblewska

SA Mirosław Cop

Protokolant: st. sekr. sąd. Jolanta Łuszczynska

po rozpoznaniu w sprawie **A. K. (1)**

skazanego z art. 207 § 1 kk i in.

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 6 sierpnia 2009r., sygn. akt II K 82/09 utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 19 lutego 2010r., sygn. akt VI Ka 467/09

na podstawie art. 544 § 1 k.p.k. w zw. z art. 547 § 1 k.p.k.

postanawia:

1. oddalić wniosek obrońcy o wznowienie postępowania.
2. obciążyć skazanego wydatkami Skarbu Państwa poniesionymi w postępowaniu wznowieniowym.

UZASADNIENIE

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Elblągu z dnia 6 sierpnia 2009r., sygn. akt II K 82/09, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Elblągu z dnia 19 lutego 2010r., sygn. akt VI Ka 467/09 A. K. (1) został skazany na karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za popełnienie przestępstwa z art. 207§1 kk w zw. z art. 31§2 kk, za trzykrotne popełnienie przestępstwa z art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 31§2 kk i za popełnienie przestępstwa z art. 226§1 kk w zw. z art. 31§2 kk.

Wnioskiem z dnia 10 czerwca 2010 r. obrońca skazanego A. K. (1) domagał się wznowienia postępowania, uchylenia wyroków Sąd Rejonowego w Elblągu z dnia 6 sierpnia 2009r. sygn. akt II K 82/09 oraz Sądu Okręgowego w Elblągu, którym utrzymano w mocy ww. wyrok Sądu Rejonowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Elblągu. W uzasadnieniu wniosku obrońca podniósł, iż ustalenia faktyczne w sprawie zostały dokonane głównie na podstawie zeznań żony skazanego A. K. (2) i w oparciu o nie przypisano skazanemu popełnienie przestępstwa znęcania się nad żoną i synem. W sprawie brak było jakichkolwiek innych dowodów potwierdzających zeznania A. K. (2). Wymieniona w dniu 19 maja 2010r. złożyła przed notariuszem oświadczenie, że w postępowaniu karnym prowadzonym w sprawie II K 82/09 i podczas przesłuchania przez funkcjonariuszy policji złożyła fałszywe zeznania przeciwko mężowi; opisywane przez nią zdarzenia nie miały miejsca. Wobec powyższego – zdaniem obrońcy – zachodzi podstawa wznowienia postępowania wskazana w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. (w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa składania fałszywych zeznań i mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia).

Prokurator Prokuratury Apelacyjnej w odpowiedzi na wniosek domagał się jego oddalenia wskazując, że dopuszczenie się przestępstwa w związku z postępowaniem musi być ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym i wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać ten wyrok lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, stwierdzające niemożność wydania wyroku skazującego (art. 541 kpk). Ten stan rzeczy w niniejszej sprawie zaś nie zachodzi.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, wskazujący na istnienie podstawy z art. 540 § 1 pkt 1 kpk, nie zasługuje na uwzględnienie.

Dopuszczenie się przestępstwa składania fałszywych zeznań w związku z postępowaniem II K 82/09, na które powołuje się obrońca skazanego, musi być udokumentowane w sposób opisany w art. 541 § 1 k.p.k. W razie zaś niemożności wydania wyroku skazującego podmiot domagający się wznowienia postępowania zobowiązany jest wskazać orzeczenie stwierdzające tę niemożność (art. 541 § 2 k.p.k.). Tylko w takiej sytuacji możliwe jest przyjęcie, że aktualizuje się przesłanka wznowienia postępowania o jakiej mowa w art. 540 § 1 pkt 1 kpk. Oczywiście dodatkowo musi zostać spełniony warunek, iż dopuszczenie się przestępstwa w związku z postępowaniem, rodzi uzasadnioną podstawę do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia.

W tej zaś sprawie autor wniosku o wznowienie postępowania powołał się jedynie na złożone przed notariuszem oświadczenie A. K. (2), wskazujące, iż w postępowaniu II K 82/09 złożyła fałszywe oświadczenia i zeznania. Nie został więc spełniony warunek wskazany w art. 541 k.p.k. Tym samym brak podstaw do wznowienia postępowania w oparciu o treść art. 540 § 1 pkt 1 kpk.

Wobec powyższego oraz nie znajdując podstaw do wznowienia postępowania z urzędu, orzeczono jak w pkt. 1 postanowienia.

Wydatkami postępowania wznowieniowego – zgodnie z treścią art. 639 k.p.k. – obciążono skazanego.